

Farní občasník

ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. VOJTĚCHA V OTROKOVICÍCH
ročník XXXII | číslo 2 | neděle 30. května 2021

Obsah čísla

Nezůstávat jen u modlitby

Společně k lepšímu

Zůstaňme pořád skvělí

Přiložit ruku k dílu

Růženec a chlapi?

U nás v domě čp. 1299

Rekonstrukce na faře

Hospodaření farnosti 2020

FOM a jeho budoucnost

Nádherné nadechnutí

... čumilů je po cestě dost

Děkují všem za přijetí

Vstupenky v kostele

Růženec kontra vstupenky

Jak na mši bez vstupenky

Úsměvné příběhy

25 let s Charitou

Na vrcholcích hor

Na vrcholcích hor s výhledem do krajiny se odehrávají různé zásadní věci. Vytahuje se jídlo, za chladu se nechává kolovat pleskačka se slivovicí, fotí se selfička a volá se domů: „Tak už sme sem vylezli“. Také se tam přijímají různá důležitá rozhodnutí. Nemám na mysli třeba to, jestli jíst teď nebo až slezem, jestli vytáhneme bundu, nebo bude stačit triko, ale spíše praotce Čecha, který se na hoře Říp rozhodl, že zůstane tady, a tím nás odsoudil k životu bez moře.

Hora byla u starých národů vždy místem, kde se nebe stýká se zemí. Pro židovský národ znamenala ještě více: byla místem, kde se člověk setkává s Bohem. Mně při této příležitosti často znějí v uších slova jednoho člověka z naší farnosti: Když vylezu na kopec, cítím, že jsem Bohu nějak blíže. Na hoře Moria měl Abraham obětovat svého syna, na hoře Sinaj dal Bůh Mojžíšovi Desatero přikázání, tamtéž Bůh rozmlouval s prorokem Eliášem a horu Sion si zvolil za své sídlo. Na vrcholech hor se odehrály důležité události Ježíšova života: horské kázání, proměnění na hoře Tábor, na hoře byl pokoušen ďáblem, na Golgotě zemřel, na Olivové hoře vstoupil na nebesa.

Jestliže chceme i my něco na kopci zažít, musíme na něho nejprve vylézt. I výstup na horu má ale svůj smysl. Ti, co si s ním snadno poradí, při tom ztrácí kus své pýchy, protože poznávají, kolik úsilí musí vynaložit. Ti ostatní si zase uvědomují, jak je člověk slabý a kolik toho nedokáže. Rozhled ale získá každý, kdo někam vyleze, a nemusí to být jen fyzicky.

Blíží se prázdniny a možností ke zlézání kopců bude mnoho. Krásné výhledy nabízí nejen Sněžka, Praděd a Lysá hora, ale také Soláň nebo Maruška u Trojáku. Ti nejskromnější se spokojí klidně s Buňovem, Žlutavou nebo pohořelickým kopcem.

I na nich se dají zažít velké věci, důležitější než jen se najíst nebo vyfotit to selfičko. Využijme toho. ■

Pavel Ludvík

Co chceme říct farnosti

Nezůstávat jen u modlitby a také něco dělat

Slyším spoustu lidí, kteří naříkají, že ně-
které věci už nebudou jako dřív. Já teď
ale myslím hlavně na ty věci, které by ani
neměly být jako dřív. Nechci se opakovat s
tím, co už určitě všichni mockrát slyšeli –
že i tahle doba byla v něčem přínosem –
ale přijde mi, že se o tom mluví jen tak,
abychom se necítili špatně, abychom si
zlepšili náladu, zkrátka abychom se utěšili.

Lidé si uvědomili, jak se mají dob-
ře, což není samozřejmost.

Podstatné ale je umět všechna tato
„abychom“ využít i v budoucnu. Věřím, že
spousta lidí si uvědomila, jak se mají dob-
ře, že to není samozřejmost, a já doufám,
že to nenechají jen tak vyprchat. Jestli jste
v této době pomohli někomu v nesnázích,
ať už pouhým telefonátem, návštěvou, ne-
bo třeba finančním příspěvkem, věřím, že
v tom budete pokračovat, i když vám ně-
kdo bude tvrdit, že „teď už to přece není
potřeba“. Pokud jste díky této situaci měli
více času na rodinu, na výlety i na odpoči-
nek, na své koníčky, nebo jste třeba ve vol-
ném čase vymýšleli pro své okolí všelijaké
aktivity, doufám, že u toho zůstanete a na-
jdete si i v „normální době“ čas na to důle-
žité a na to, co vás naplňuje.

Věřím, že svět nebude stejný jako
dřív, ale že bude ještě lepší.

A naopak, jestli jste v této době čas ne-
měli, pak byste ho po skončení všech ome-
zení měli najít a plně využít. Jestli jste po
dobu zavřených obchodů dokázali ušetřit

peníze a obešli se bez spousty nepotřeb-
ných věcí, pokračujte v tom a najděte si
smysluplnější cíl pro investici, než si kaž-
dý měsíc kupovat nové tričko, když už jich
máte doma tučet, nebo třeba nový telefon
jen kvůli tomu, že všichni ostatní už mají
lepší.

Sám jsem na začátku této pandemie ne-
dokázal dobře využít času navíc, dost jsem
ho zbytečně ztratil a zpětně mě to pěkně
štve. Ale nakonec bych nevěřil, na co
všechno jsem si čas našel, kolik věcí jsem
udělal, co všechno mě ještě napadlo, a že
i po splnění většiny odložených věcí budu
mít seznam plánovaných činností o dost
bohatší. Věřím, že nejsem sám, a věřím, že
svět nebude stejný jako dřív, ale že bude
ještě lepší.

Jestli vás napadlo něco, co se za-
tím nedalo uskutečnit, neváhejte,
připravte se a pusťte se do toho.
Na nic nečekejte.

Co bych chtěl tedy vzkázat farnosti?
Pokud vás tato doba jakýmkoliv způso-
bem posunula dál, necouvejte a rozjedťte
to. I když věřím v sílu modlitby, nezůstá-
vejte „jen“ u ní a taky něco dělejte. Jestli
vás napadlo něco, co se zatím nedalo
uskutečnit, neváhejte, vše připravte,
a jakmile to bude možné, pusťte se do to-
ho. Na nic nečekejte. Každý máme na zemi
od Boha svůj úkol, nikdo to za vás neudě-
lá, nikoho to za vás nenapadne a Bůh vám
nikdy nenaloží tolik, abyste to nezvládli.

Tak ať je ten náš svět každou chvílí
opravdu lepší a lepší. ■

Tomáš Janeček

Společnými silami to můžeme udělat ještě lepší

Nad tím, co bych chtěla říct naší farnosti, jsem se musela nějakou dobu zamýšlet. Prohlížela jsem si farní stránky i fotogalerii a pořád nevěděla, jak to celé pojmut. Jak jsem se tak probírala fotkami z farních akcí a vracela se ve vzpomínkách, uvědomila jsem si, jakou cítím vděčnost. A že to, co bych momentálně chtěla říct farnosti, je: Díky vám všem, že jste!

Váhala jsem, jestli z toho dělat sluníčkový příspěvek. Ale vzhledem k tomu, že negativních zpráv je všude kolem plno, rozhodla jsem se jít do toho a vyvážit to něčím optimistickým.

Jsem vděčná za každého člověka v této farnosti.

Chtěla bych začít tím, jak moc jsem vděčná za každého člověka v této farnosti. Všechny vás nejspíš neznám, ale každý se podílí na vytváření naší „farní atmosféry“ a já jsem se v ní vždycky cítila skvěle. Uvědomila jsem si, jak je to důležité, když jsme se přestěhovali do Napajedel. Protože ač je napajedelský pan farář velký sympaťák a farníci jsou skvělí, tak kdybych měla spočítat, kolikrát jsme tam byli na mši, pravděpodobně bych to dokázala na prstech. Prostě to není otrokovický kostel, ve kterém mám pocit „doma“. A ten tvoříte právě vy všichni.

Často ve farnosti zaslechnu (nebo i sama pronesu), co by se mohlo dělat jinak, kdo by se mohl do čeho zapojit nebo co je všechno špatně. Už méně slychávám, jak máme něco super, co se všechno povedlo a jak něco klapě. Proto jsem se rozhodla nám všem připomenout, co máme, co nám funguje a že nic z toho není samozřejmostí. Určitě musím na začátku zmínit otce Pavla a jeho zdánlivě nevyčerpatelnou zásobou energie a odhodlání. Máme každou neděli na výběr hned z několika časů mší svatých, můžeme si vybrat mezi doprovodem varhan

a „kytarovkou“, jedna ze mší je dokonce uzpůsobena dětem. Máme lektory, ministranty i katechet(k)y. V kostele je vždy krásně čisto, nachystaná výzdoba, fungují světla a v zimě se topí. Jsou prostory jako je klubovna nebo suterén, kde se můžeme schá-

Už méně slychávám, jak máme něco super, co se všechno povedlo a jak něco klapě.

zet. Máme skvělé hřiště. Děti mají možnost být součástí turistického oddílu. A takto bych mohla pokračovat na několik dalších stránek. Za každou z těchto věcí, které jsem vyjmenovala (a za spoustou dalších), stojí práce a čas mnoha lidí. Všichni jsou to borci a já jsem každému z nich moc vděčná. Určitě nechci znít jako z reklamy na „nejlepší farnost pod sluncem“, jenom jsem chtěla poukázat na to, jak schopné a ochotné osoby kolem sebe máme!

Všichni jsme ale jenom lidi a i ti nejschopnější potřebují někdy pomocnou ruku. Tak se nebojme ji nabídnout i sami od sebe. Přijít pomoci s úklidem, přečíst jedno čtení, promítat texty při zpívání, přiložit ruku k dílu při opravách fary, nachystat si večer chval... Věřím, že každý si může najít něco, co ho bude bavit, a bude v tom skvělý. A naopak, nebojme se požádat o pomoc,

Nezavírejme oči před problémy, diskutujme o nich a realizujme svoje nápady.

když je třeba. Komunikujme spolu, i když to při tolika lidech to není jednoduché. Nezavírejme oči před problémy, diskutujme a realizujme svoje nápady. Tak si to společnými silami můžeme udělat ještě lepší. ■

Kačka Šibravová

Zůstaňme skvělí jako doted'

V první řadě bych chtěla poděkovat za možnosti, které nám naše farnost dává. Dnes, když už si můžu dovolit srovnávat a vnímám více vlivů, si víc a víc uvědomuji, že se jako mladí lidé máme v naší farnosti skvěle!

I přes to je vždy co vylepšovat. Přála bych si, aby bylo více adorací a večerů chval pro mladé. Víím, že to teď nebylo úplně možné, ale až zase budeme moc z plna hrdla zpívat, opravdu toho využijme.

Další moje přání je spojeno se vzpomínkou z dětství. Není to totiž ještě tak dávno, co jsem stávala u oltáře s dalšími dětmi v pátek na mši a odpovídala na dotazy o Zelinky. Někdy nás tam stálo tolik, že ani nemohl dát mikrofon každému. Ale vždycky, když jsem odpověděla, tak jsem se pak podívala na babičku, ta se na mě hrdě usmála a já jsem byla nejšťastnější dítě u oltáře. Když jsme pak šli k oltáři a při modlitbě Otče náš jsme se drželi za ruce, tak nás někdy bylo tak moc, že jsme muse-li kroužek zdeformovat a prodloužit až do

uličky. Přála bych si, aby tohle mohly zažít i děti, které k oltáři chodí dnes. Aby jich bylo hodně a my se na ně mohli dívat, usmívat a ony, aby mohly prožít to, co my tenkrát.

Taky bych si přála, aby bylo u oltáře více ministrantů. Abychom tam neviděli jen akolyty, ale taky kupu kluků, kteří budou s nadšením pomáhat našemu panu faráři a budou hrdí na to, že mají při mši takovou důležitou roli.

Naší farnosti přeji, ať zůstane alespoň tak skvělá, jako je teď. Ať se dál udrží různá společenství, která ve farnosti fungují, ať dál funguje náš turistický oddíl. Chtěla bych povzbudit všechny, aby se nebáli po koronadobě tato společenství zase začít navštěvovat. Těším se, až se zase budeme vídat na mších, děti v náboženství, zkrátka až se napojíme tam, kde jsme skončili. No a konečně, ať se v naší farnosti objevují další a další děti, protože právě ony dokáží vykouzlit úsměv na tváři člověka jakéhokoliv věku. ■

Kristýna Bilíková

Každý může přiložit ruku k dílu

Zdravím všechny farníky. Chtěl bych se trochu rozepsat o tom, jak můžeme být nápomocni farnosti a oddílu. Docela často v kostele slychávám, že „vzadu na stolíku je papír, na který se mohou zapisovat dobrovolníci“, ale když se na ten papír podívám, zjistím, že je na něm jen málo jmen. A navíc ta samá, která už byla na papíře předtím. Proč to tak je?

Ve farnosti máme spoustu zdravých a silných lidí, kteří mohou pomáhat třeba v zimě s odklizením sněhu, stavěním stromků, nebo v poslední době při rekonstrukci fary. Hodila se každá ruka k pomoci, ale rukou bylo poskrovnu. Často to potom dopadá tak, že úkoly na sebe převezmeme my, oddíloví vedoucí. My samozřejmě rádi pomůžeme, kde je potřeba, ale taky bychom ocenili, kdyby se

k nám někdo přidal, případně nás nahradil.

S tím se také trochu pojí i obsluha projektoru a počítače při kytarových mších. Díky projektorům dnes můžeme promítat písničky, a tím pádem se může do zpěvu zapojit každý, aniž by hledal text ve zpěvníku. Proto bychom ocenili, kdyby se našlo více dobrovolníků na tuto službu.

Svým příspěvkem rozhodně nechci říct, že ve farnosti nikdo nic nedělá, nebo že všechno dělají vedoucí z oddílu. Vážíme si každé podpory od rodičů a jsme rádi, když můžeme pomoci. Jenom by se mohlo najít více dobrovolníků. Když každý z nás věnuje farnosti hodinu svého času, tak nám to nic nevezme, ale farnosti to pomůže. ■

Petr Skalník

Růženec a chlapi?

Jsem muž a jsem rád, když si mohu své věci naplánovat. Nedávno jsem ovšem zažil událost, kterou jsem neplánoval, ale která se mne velmi dotkla a která se mi opakovaně v myšlenkách vrací.

Máme v Otrokovicích chlapskou skupinku, která se každých čtrnáct dní schází. Zaujímají nás chlapská témata, knihy Richarda Rohra, probíráme duchovní věci i praktické radosti všedního života. Hodně si povídáme o tom, čím žijeme, snažíme se i naslouchat a vytvářet živé společenství.

A protože se kvůli nákaze stále nesmíme scházet v suterénu pod kostelem, vydali jsme se první květnový úterní podvečer ke Svaté vodě. Probíráme teď knihu o vztazích, a tak jsem si představoval, jak při procházce budeme řešit vztahová témata.

Odpoledne mi ale volal bratr ze společenství a navrhl, abychom se u pramene pomodlili růženec. To mne hodně zarazilo. Mám totiž k modlitbě růžence velmi rozporuplný vztah. Zkusím to vysvětlit.

Na jednu stranu věřím tomu, že pro velkou skupinu věřících může být růženec tou pravou cestou k prožívání hlubokého vztahu k Bohu. Víím, že mnohé známé osobnosti i světci se růženec modlili a modlí. A také vnímám, že právě v měsíci květnu může být tato forma spojená s úctou k naší Matce krásná, hluboká a potřebná.

Na druhou stranu jsem osobně více zaměřen na modlitbu vlastními slovy. A ještě raději mám ticho. Ticho před svatostánkem, ticho před Nejsvětější Svátostí, ticho při západu slunce... I při příchodu do chrámu velmi vítám ticho, kterým mne Bůh zve k zastavení a naslouchání jeho tichému hlasu. Při modlitbě růžence mám někdy pocit mnoha prázdných slov.

Celé odpoledne jsem tyto myšlenky nosil v hlavě a nevěděl, jak se k návrhu postavit. Ve skříni jsem našel posledních pět svíček, sbalil jsem je a vzal s sebou na večerní setkání. Měli jsme s chlapy sraz

v podvečer u malenovického hřbitova. Vyšel jsem z domu včas a celou cestu přemýšlel, i se modlil, jak to uděláme.

Sešlo se nás pět. Po mnoha týdnech, kdy jsme se viděli jen na obrazovkách počítačů, jsme byli rádi, že jsme spolu. Jak jsme kráčeli známou cestou podél zahrádek, pomalu se tišil hluk, vítr přestával foukat. Zmizela auta s vracejícími zahrádkáři.

Zastavili jsme se k modlitbě. Z kruhu pěti chlapů zněla slova díky, proseb i vděčnosti. Pozvali jsme Pána mezi nás. Nás pět tam bylo za všechny chlapy našeho společenství, za naše nejbližší, rodiny i přátele. Jak to bude s dnešní modlitbou růžence, jsem přestal řešit.

Cestou lesem jsme si pak spolu povídali o všem, co se nás v poslední době dotýká. O dětech, práci, politice, o demonstracích, Vrbětčích, práci na zahrádce, o počasí...

Byli jsme rádi, že jsme po delší době spolu a bylo nám dobře. Už docela za šera jsme dorazili na místo.

Návrh pomodlit se růženec byl bez problémů přijat. Bylo nás pět, měli jsme pět svíček, měli jsme s sebou i krásný dřevěný růženec. Jako by to Někdó za nás naplánoval...

Postupně, jak jsme to cítili, jsme každý vzali svíci, zapálili ji a postavili pod obraz s Pannou Marií. A pak od každého z nás zaznělo deset Zdrávasů na úmysly, které jsme vnímali jako nejpotřebnější.

Les usnul, ptáci přestali zpívat, obloha ztmavla. Pět chlapů se slovy modlitby, svými úmysly, svou otevřeností i opravdovostí dotýkalo samé podstaty našeho života...

UVědomil jsem si znovu, že nám Pán připravil a připravuje mnoho různých cest a forem, jak se s Ním setkávat. Večer byl jiný, než jsem si ho v duchu plánoval. Byl mnohem lepší, byl podle Boží režie. Ano, i chlapi se mohou modlit růženec a dnes víím, že to nemusí být jen prázdná slova. ■

Petr Staněk

U nás v domě čp. 1299

Na okraji Bařova, až téměř u řeky Moravy, stojí bytový dům čp. 1299. V jeho pěti patrech žije v garsonkách kolem 100 lidí, většinou starších, ženy převážují. Mezi nimi je i několik obyvatelů z našeho farního společenství. O tom, jak se jim žilo v době epidemie koronaviru, vypráví Jana Mrázková (JM) a Věra Javorová (VJ).

V domě vás bydlí kolem stovky, kolik z toho počtu je vás věřících?

JM: Je nás 9, kteří jsme před koronavirem chodili do kostela.

Scházíte se, přátelíte se?

VJ: Všichni obyvatelé domu se tady můžou scházet v tomto klubu, kde teď sedíme, ale jinak se my věřící spíš setkáváme ve spolčú, co je při kostele.

JM: Před vypuknutím epidemie jsme se scházeli také jednou za měsíc na Senioru B a C na mši svaté. Zvala jsem na ni i děvčata, co bydlí v okolí. S příchodem koronaviru se ale vše přerušilo. Až letos v březnu se mě otec Pavel ptal, jak to tady se mšemi praktikujeme. Rekla jsem mu, že nemáme nic, a zkusili jsme mše obnovit.

Jak jste tady žili během epidemie? Váš dům stojí téměř na kraji městské čtvrti, necítili jste izolaci?

VJ: To je pravda, tady je všude daleko. Ale nějakou izolaci necítíme, máme tady dobrého předsedu klubu, který nám hodně věcí zajistí, dává nám informace, v domě působí i výbor, který se snaží udržovat nějaký řád. Jako všude byly i tady nařizeny roušky. My, co jsme mobilnější, si nakupujeme sami, jinak lidé nakupovali přes internet, rozvážkové služby apod.

Byli jste v kontaktu s rodinami?

VJ: Lidem tady určitě jejich rodiny pomáhaly. Kdo má rodinu dál, tak mu vypomáhali sousedé. Víme o sobě a snažíme si

vzájemně pomoci, když někdo už nemůže, nebo momentálně nemůže.

Byl tady v domě covid?

JM: Jistěže, byli tady nemocní i mrtví. V březnu umřel pan Hrančík, další byli nakaženi. Ale většinou se lidé chovali tak, aby to neroznášeli, a my, když jsme věděli, že je tady covid, tak jsme se sobě vzájemně vyhýbali. Náš klub přestal fungovat, všechno se uzavřelo, nebyly tady možné žádné návštěvy.

Měli jste během koronaviru strach?

VJ: Neřekla bych, že bych se bála. Já jsem covidem sama prošla, neměla jsem těžší průběh, ale prodělala jsem to.

JM: Já ano, bála jsem se o rodinu, o všechny dokola, není to nic milého, když člověk odejde ze světa.

Když vloni na jaře zavřeli kostely, jak jste to nesli? Nebo na podzim, když byl omezený vstup do kostela?

VJ: Nebylo to příjemné, ale měla jsem stanicu Lux, protože TV Noe jsem nenaladila, a Lux mi dost pomohl.

JM: Já jsem si pouštěla TV Noe, a když pak bylo možno chodit na mše, snažila jsem se do kostela občas dostat. Chodím uklízet, takže mám větší kontakt s kostelem a s děvčaty z úklidu. Ale modlitební společenství, co vede p. Zlatušková, to mi velice chybí. Nebo setkání seniorů a kurz Alfa, co dřív býval, to mi také chybí. Lidé, kteří to navštěvovali pravidelně, zůstali úplně odřezaní.

Dostanete se na mši nyní? (Rozhovor probíhal na konci dubna, ještě v době omezení)

JM: Ano, dostaneme. Pan farář nás upozornil, abychom využívali všední dny a byli ohleduplní k pracujícím lidem nebo rodinám s dětmi. Já jsem si třeba brala čtvrtky, bylo to i s adorací, nebo soboty. Je ale pravda, že jsme jen čtyři, co do kostela

dojdeme, ostatní nedojdou, nebo jsou skoro ležáci. Proto jsme přivítali obnovení mši.

VJ: Já jsem chodila většinou v sobotu, ale mně tam velice chyběl zpěv, to že jsme si nemohli zazpívat...

Nemohla vám mši nahradit třeba společná modlitba?

VJ: Mně ano, já chodívám ke Šmikům, je to nedaleko, a modlívám se růženec u nich. Ale i tato setkání koronavirus omezil.

JM: Já se modlím živý růženec, co organizuje paní Budínová.

Byla vám víra v té těžké době posilou?

JM: Určitě. Když jsme se dozvěděly, že jedná z nás, co uklízí v kostele, dostala covid, tak jsme se úplně spontánně všechny modlily za její uzdravení. A dostala se z toho. Já se za ta děvčata modlím denně, i za všechny nemocné a potřebné.

VJ: Biskup napsal takovou modlitbu za nemocné koronavirem (a sám jej potom prodělal). Tuto modlitbu se za nemocné modlím každý den. Mám známou, s níž chodím kolem Baťova na procházky, abychom si udržely zdraví, ona není věřící, onemocněla, měla nějaké deprese a řekla mi, že jako věřící to máme lehčí.

Na jaře sem přišel otec Pavel a mohli jste uspořádat bohoslužbu. Jaké to bylo po tak dlouhém čase, přímo tady u vás?

JM: Měli jsme bohoslužbu slova a všichni to přijali velice dobře. Bylo nás 8, chtěli jsme tam dostat ještě jednoho vozíčkáře, moc se na to těšil, ale nešlo ho dovézt. Ale otec za ním byl, promluvil s ním a podal mu přijímání. Velmi ho to potěšilo.

Ostatní obyvatelé domu o bohoslužbu nemají zájem?

VJ: Ani ne. Dřív jsme mívali posezení nad Biblí jednak v kostele, ale i tady nedaleko na Senioru B. Sešlo se nás tam jen pár, šest, osm a ostatní k tomu měli takové hloupé poznámky. Jsou to lidé už staršího věku, ale nemají zájem. Mě však potěší, když se

někdo pod vlivem Bible změní, nebo aspoň k tomu nemá komentář.

Co pro vás znamená farnost, dokázali byste se bez ní obejít?

JM: To absolutně ne. Je nás tady osm věřících ze stovky lidí. Hodně přínosná je TV Noe. V neděli poslouchám mši z Ostravy, jsou tam velice dobrá kázání. Ale kontakt s lidmi z farnosti to nenahradí. Také bylo pěkné, když si o. Pavel na nás v domě 1299 vzpomněl. Je pracovně i duchovně velice vyčíslený, i přes to mně sám zavolał, že s námi už dlouho nebyl a že by mohl přijít. Přišel v úterý, kdy vím, že sám odpočívá. Toho si za celý náš kolektiv tady velice vážím. Bylo to před svátkem sv. Vojtěcha, tak sám navrhl, že bychom na to bohoslužbu zaměřili. To je přece krásné, děkujeme.

Ve farnosti bychom měli držet pospolu.

JM: Když se potkáme s děvčaty, co jsme chodili na Alfu, tak si říkáme: Sejděme se, ať si můžeme povykládat, poradit se, pomodlit se. Toto všechno postrádáme, byly jsme na to zvyklé. To spojení s lidmi ve farnosti nám chybí.

Co bychom si z doby covidu měli odnést?

VJ: Lidé by k sobě měli být tolerantnější, ohleduplnější, měli by se víc semknout, aby se to dalo všechno přečkat. Neměli by si dělat naschvály, aby nedocházelo ke zbytečným nedorozuměním.

JM: Větší vstřícnost byla vidět zejména u střední a starší generace, mladší si z toho moc nedělali. Myslím, že v naší víře byla síla, mohli jsme se pomodlit, poprosit, měli jsme pro co žít a jak nemoc zahnat. V TV Noe jsem slyšela: Věřte, modlete se, přejde to a bude to zase dobré. A je to pravda. Pro mě je víra silou, která lidi drží. A měli bychom držet při sobě, zajímat se o sebe. Když ležícímu člověku zavoláte, navštívíte ho, je to pro něho velká věc.

VJ: Pro takového člověka je to rozptýlení ze samoty a skutečný zážitek. ■

Rozhovor připravil Pavel Ludvík

Aktuální přehled farních zpráv

Rekonstrukce staré fary a WC v suterénu kostela

První myšlenka na rekonstrukci fary má co do činění s naším FOMem. Když mě Pavel Ludvík požádal po mém nástupu do Otrokovic v létě 2019 o rozhovor, usadili jsme se do křesel v jídelně. Najednou se strhla silná bouře a já uprostřed odpovídání na otázky slyším někde téct vodu. Ptám se: Co se to děje? Otočím hlavu k oknu a vidím, že skrze něj teče již vydatný pramínek a kastlové okno je plné vody. Nezbylo nám nic jiného, než přerušit rozhovor, vzít do rukou kbelík a hadru a začít vytírat. Když jsme se šli podívat ještě do kanceláře, i zde jsme našli louži.

Stav opotřebování zařízení kanceláře, jídelny a kuchyně mě vedl k pátrání, kdy že se na faře naposledy něco opravovalo. Vždyť z ulice vypadalo vše opravené zároveň se stavbou kostela. Když se mě někdo ptal, kde teď jsi, a já řekl, že v Otrokovicích, tak jsem často slyšel: Jé, tak to máš fajn, tam je vše nové a opravené. K mému velkému překvapení jsem zjistil, že se při stavbě kostela postavila nově přístavba fary, tedy ta část, kde je učebna, knihovna, klubovna a podkrovní byt. Spolu s tím se na původní faře zdvihla střecha a vznikl nový byt pro kněze s malým a větším pokojem s koupelnou. Ale ostatní část fary do dvora zůstala netknutá, naposledy přestavovaná v roce 1972, již tehdy za vydatného přispění brigád ochotných farníků.

Když se to léto opakovala podobně silná bouře, najednou nastal zkrat elektřiny, a to takový, že jsem musel zvednout telefon a zavolat o. Josefovi, že jsem již zkoušel zkontrolovat a nahodit všechny jističe, ale elektřinu se nepodařilo nahodit, jestli není ještě někde nějaký rozvaděč, kterého jsem si nevšiml. Sice mi poradil, ale zároveň se podivil, že se mu něco takového za celou dobu působení v Otrokovicích nestalo. Tak proč zrovna já to musím zažít hned po dvou měsících?

Následovala další událost, která mě utvrdila v přesvědčení, že je potřeba přemýšlet o celkové rekonstrukci této staré části fary. Jednou na faře přespával, a na druhý den při mši zpíval, Pavel Helan. Když jsem jej vedl do pokoje k ubytování a klepl jsem na vypínač, objevil se velký záblesk a následně rána. Z obou vyhrklo: Co to bylo? Posvítili jsme si mobily nejdříve na zem, kde ležel rozbitý lustr, a pak na strop, kde trčely jen dráty. Po takovém zkratu nemusím zjišťovat, v jakém stavu je elektřina. Následující měsíce jsem se různě vyptával, kdo z farníků zná nějaké řemeslníky, které by mi doporučil, abych je pozval k prohlédnutí stávajícího stavu a požádal o jejich cenovou nabídku.

Mezitím jsem si všiml, že na WC v kostele a suterénu neustále v umyvadlech teče rezavá voda. Opět to vedlo k pátrání po příčině a zjistili jsme, že přívod vody do kostela je skrze silné hydrantové potrubí, které vede z přístavby fary pod spojovacím krčkem do suterénu kostela, a po 25 letech zde bude nejspíš usazena vrstva rzi. Má návštěva WC pod kostelem mi taky podsouvala otázku, zda by si i ony, díky tak čilému životu, který se v suterénu odehrává, nezasloužily rekonstrukci. Do toho přišla zima, odešel nám kotel na přístavbě a já postupně zjišťoval, že topení nefunguje, jak by mohlo.

Jednoho dne mi hlavou bleskla myšlenka, proč při jedněch řemeslnících nespravit vše najednou. Po konzultaci s ekonomickou radou jsme se k této variantě nakonec přiklonili.

Ve finále jsme si nechali nacenit celkovou rekonstrukci části staré fary v rozsahu: vodo, topo, elektroinstalace, slaboproud, koupelny, nové podlahy, obložkové dveře, vybavení kanceláře, kuchyně a jídelny. Rozpočet vychází na 1 212 430 Kč.

Na přístavbě fary jsme se rozhodli po

zakoupení nového kotle pro výměnu obyčejných ventilů za termo-ventily a seřízení celé topné soustavy včetně vytápění suterénu kostela. Rozpočet vychází na 38 478 Kč.

Nové WC v suterénu kostela a s tím i řešení nového přívodu vody. Rozpočet vychází na 418 382 Kč.

Vše ukazovalo na to, že rozsah prací sice bude finančně náročný (po sečení všeho plánovaného se dostáváme na částku 1 669 290 Kč), ale i tak bude pro farnost výhodný, protože se k těmto opravám bude muset dříve či později stejně přistoupit.

Ke konci roku 2020 jsme měli na účtu uloženo 1 144 613 Kč, z čehož nám zbývá splatit půjčku od arcibiskupství na rekonstrukci střechy kostela sv. Michaela 600 000 Kč. Jelikož půjčku máme se splatností tří let, na rekonstrukci fary a suterénu kostela z ní můžeme počítat s částkou 400 000 Kč, které můžeme splatit do roku 2023. V současné době máme na účtu 390 726 Kč, před sebou máme ještě platbu slaboproudu a nového vybavení kuchyně a kanceláře.

Děkuji všem, kdo jakkoliv finančně přispěli. Po splacení střechy sv. Michaela se nám na tyto opravy podařilo již získat ve sbírkách 120 850 Kč, na účet bylo zasláno

Křty, svatby a pohřby za poslední období

Křty dětí: Damián Oračko. **Svatba:** Iva Pohajdová a Karel Trčala. **Pohřby:** Ludmila Vaculíková, Pavla Šolcová, Zdenka Ruprechtová, František Gergela, Jana Šnaidrová

Pastorační péče v KNTB

Čeká vás nástup do nemocnice nebo se tam ocitne někdo z rodiny? Je dobré vědět o službě nemocničních kaplanů a kontaktovat je (na tel. 731 140 734 nebo email: kntbnk@ado.cz). Zprostředkují návštěvu kněze s udílením svátostí, sami pak zajišťují návštěvy spojené s rozhovorem, modlitbou, čtením Písma, ale hlavně s přinesením sv. přijímání. Velmi si cením jejich služby zvláště v této době zákazu návštěv, kdy denně navštěvují pacienti i na covid odděleních. ■

O. Pavel Šupol

183 569 Kč, na darech bylo věnováno 270 677 Kč.

Brigádně jsme si dělali všechny bourací práce, odvoz sutí, hrubé zednické práce po elektroinstalaci, malujeme. Těžko se přesně vyčísluje, kolik jsme skrze brigády ušetřili. Jedno takové srovnání jsem se ale přesto pokusil udělat na nových omítkách, do kterých jsme se pustili mimo rozsah plánovaných prací. Hned jsem byl na částce přes 50 000 Kč, kterou jsme takto farností ušetřili.

Všem ještě jednou díky za jakoukoliv pomoc formou brigád, úklidu, vařením pro brigádníky. A v neposlední řadě taky těm, kterým již zdraví nedovolí pomoci fyzicky, ale provází život farností modlitbou a obětováním toho, co je pro ně těžké.

Na závěr se podělím o rozhovor s Katkou Kunorzovou, hlavní vedoucí našeho TOMu, která pomáhala uklízet WC po rekonstrukci. Prohlásila: „Když to vidím, kolik se tu udělalo, tak si nedovedu představit, jak bychom to zvládali za plného provozu.“ A za mě upřímně, já si to taky neumím představit. Tak tedy na závěr díky Pánu Bohu, který nás posiluje a žehná nám, že se toto dílo daří. ■

O. Pavel Šupol

FOM a jeho budoucnost

Obě letošní čísla FOMu bylo hodně těžké naplnit potřebným počtem článků. Ne že by nebylo o čem psát. Důvodem byla spíše lhostejnost autorů a jejich nezájem přispět. Někteří sice text slíbili, ale poslali ho pozdě po uzávěrce, nebo ho neposlali vůbec a ani se nenamáhalí vysvětlit proč. Je proto možné, že vydávání FOMu brzy skončí.

Čtou ho všichni a měli by proto podle svých možností se podílet na obsahu. Máte-li jakýkoli zážitek, ať už osobní či ze života naší farnosti, o který byste se s ostatními mohli rozdělit, napište prosím na obcasnik@volny.cz. Se svým záměrem se nezapomeňte včas ozvat, v den, kdy je uzávěrka, může být pozdě. ■

Pavel Ludvík

Hospodaření farnosti 2020

Náklady	Částka v Kč
Bohoslužebné výdaje (květiny, hostie, literatura)	43 705
Drobný majetek (židle, stolky, ozvučení sv. Anny)	62 128
Drobný materiál (kanc. potřeby, papíry, tisk, FOM...)	51 778
Spotřeba elektrické energie	111 585
Spotřeba plynu	63 803
Spotřeba vody (vodné, stočné)	93 755
Oprava varhan - kostel sv. Anna	29 000
Oprava fary - výměna oken	70 180
Opravy - výměna koberce sv. Vojtěch, sv. Anna; PVC, výmalba – přístavba fary	103 670
Oprava terasy u kostela sv. Vojtěcha	24 195
Náklady na občerstvení farníků, drobné dárky	13 390
Služby (telefon, revize, servis, ostraha)	47 920
Daň z nemovitosti, ostatní poplatky	1 640
Aktivity diecéze, pojistný fond, Acta Curie	88 056
Vyřazený majetek dle inventur v PC	17 005
Bankovní poplatky	857
Odeslané sbírky	118 452
Celkem:	941 119
Výnosy	
Nájemné (byty, pozemky)	61 714
Pohřební obřady	31 000
Bankovní úroky	2 752
Bankovní úrok z deponovaných prostředků	19 456
Dary na běžnou činnost	146 980
Dary účelové na opravy	179 800
Sbírky kostelní	944 240
Sbírky kostelní na opravy	50 000
Sbírky k odeslání	118 452
Celkem:	1 554 394

Pokladna k 31. 12. 2020 14 995,00

Bankovní účet k 31. 12. 2020 1 144 613,46

Poznámka: Položka spotřeba vody nepředstavuje pouze skutečnou spotřebovanou vodu na faře a v kostele, ale také stočné a v tom zahrnutý odvod dešťových srážek, který je u nás z důvodu velké plochy střešů značný.

Ze života otrokovické farnosti

Nádherné nadechnutí při duchovní obnově

Nádherným nadechnutím se stala duchovní obnova s názvem „Aleluja – nový život v Kristu“ konaná ve Zlíně 24. 4. 2021 s P. Vojtěchem Kodetem. Byla doprovázena krásnými zpěvy a chválami zlínské scholy, zaznělo i jedno působivé, dojemné a silné svědectví zdravotní sestry o uzdravení jejího manžela. V závěru byla sloužena mše svatá. Je těžké vyjádřit vše, co zaznělo ve 3 přednáškách, tak alespoň pár myšlenek pro ty, kdo nemají možnost znovu zhlédnout na Youtube tuto výživnou katechezi pro duši.

Moudrá a povzbudivá slova známého karmelitána se snažila skvěle probudit naše srdce k větší lásce k Bohu a lidem a k pochopení toho, že nejdůležitější je osobní živý vztah s Ježíšem. Svoje přednášky prokládal kněz citacemi Písma svatého, které má být zdrojem pro náš život, jak zdůraznil.

Uvedl, že je pro nás velmi důležité, abychom se opírali o Pána Ježíše a jeho slovo. Je proto nutné, abychom četli Biblii a stále usilovali o to rozumět Božímu slovu. Máme toužit, aby naše srdce byla zapálena ohněm Kristovy lásky. Podle slov P. Kodeta nás Pán vede přes různé těžkosti a situace, aby si ověřil naši víru. Dobře dopadne jen to, co svěříme Ježíši. Tak jako Ježíš kdysi řekl svým apoštolům, říká dnes i vám: „Proč se tak bojíte, pořád nemáte víru, malověrní?“ (Mk 4,40)

Dále se o. Kodet zamýšlel nad strachem. Je opakem víry. Strach narušuje naši důvěru k Bohu. Pán nám neslibil lehký život, ale slíbil, že bude s námi neustále. Žijeme často v pokušení, věříme více lidem než Bohu, věříme raději každé zprávě v televizi, na internetu, věříme sousedce. I většina společnosti podléhá vnějším okolnostem, jako je strach, deprese, obavy, a stále reptá.

Otec ale povzbuzoval: Bůh bude bojo-

vat za nás, i když nemáme nic pod kontrolou, zůstaňme klidní, neboť Bůh zná východisko, provede nás zkouškou, provede nás nemocí, bude s námi i ve smrti a smrt nemá poslední slovo. Buďme disciplinovaní a zodpovědní, ale naučme se žít z víry, ať víme, komu patříme. Žijme s vědomím, že jsme Boží děti a nebeský Otec se postará. Prosme o milost, abychom rostli ve víře. I růst apoštolů byl přes jejich mnohá selhání postupný. Je důležité přiznat své hříchy, svěřit je Ježíši a odpouštět si navzájem. Tato doba nás vede k poznání, abychom si více vážili víry a mezilidských vztahů.

V další přednášce kněz připomněl, že vše je Boží dar, ne naše zásluha, a když se něco nepodaří, má to vždy nějaký smysl. Nemůžeme spoléhat na sebe, ale máme vše nechat na Bohu. Vždyť slovy Písma svatého Ježíš řekl: „Beze mne nemůžete dělat nic.“ (Jan 15,5)

Prožíváme zvláštní čas, ve kterém nám chce Bůh položit něco důležitého do srdce. Bůh chce žít život v každém z nás, protože člověk sám od sebe není schopen ničeho. A on vyvolil slabé, aby skrze ně jednal. My máme předávat lásku evangelia a být Ježíšovými svědky, protože Bůh chce zachránit každého člověka. Posílá ovce mezi vlky. (Mt 10,16) Život z víry je úžasné poslání, neboť tváří v tvář všemu těžkému, co nás ve světě obklopuje, budeme jednat tak, jako bychom viděli neviditelného, řekl pater doslova. Žijme v pokoře a přijmeme věci tak, jak jsou, svěřme vše Ježíši, neboť jedině ON může změnit to, co my změnit nemůžeme. Buďme lidmi, na kterých je vidět, že milují Boha.

Tolik ve stručnosti slova P. Kodeta, který se modlil: „Děkujeme Ti, Pane, že jsi s námi ve všem, co prožíváme“. ■

Miloslava Zlatušková

„...čumilů je po cestě dost.“

Jsou dny, kdy se daří, a dny, ve kterých by to člověk nejráději zabalil a ode všeho utekl. Prožívala jsem zrovna svůj každodenní zápas, kdy po x-té motivuji dítě, aby se učilo, po x-té schytávám nevrle poznámky, po x-té utírám něco rozlitého, po x-té soudcuji sourozenecké rozepře... a vtom mi přišla zpráva od kamarádky, že její známá je s malou dcerkou, která bojuje o život na ARO v Motole. To mě probralo z mých malicherných nářků a „srovnalo do latě“.

Začali jsme se tedy za Verunku celá rodina modlit. Její stav se však nelepšil, proto její blízcí kamarádi zorganizovali modlitební řetězec pomocí internetového odkazu, abychom se v modlitbě střídali celých 24 hodin. To utrpení nezmizelo, naopak trvá dost intenzivně již přes 4 měsíce a mimoto tuto rodinu je spousta dalších, kteří prožívají těžké časy, viz nedávno vzpomínané pronásledování křesťanů atd.

Proč to tady píšu? Na dotaz, co hezkého jsem v době pandemie prožila, mě napadlo právě to, že jsem mohla být součástí jednoho mimořádného Božího díla. Mám radost, že vznikla úžasná modlitební síť, ve které byla zapojena spousta věřících,

i takových, kteří Verunku vůbec neznají. Viděla jsem v tabulce zapsané známé z jiných koutů země a těch nezapsaných, neviditelných zdvižených rukou k nebi bylo a je také nespočet. Je to takový jiný obraz Církve, než známe z médií. Církve živé, duchovní rodiny, kde jsme propojeni. Velkým povzbuzením je, že ve všem trápení a zkouškách na to nejsme sami, v modlitbě se vzájemně podpíráme, neseme a zastupujeme.

Pěkně to vyjadřuje i myšlenka sestry Gabriely (Ilonky Kropáčové), kterou mi kdysi napsala: „Vidím obraz Církve jako řetěz lidí, kteří se drží za ruce a postupují dopředu. Jednou je slabý ten, podruhé onen, jednou táhne ten, podruhé onen. A tak ten řetězec stále postupuje dopředu. Jsme jedno tělo. Ježíšovo vítězství je naše vítězství, Jeho sláva je naše, vše máme společné s Ním i spolu navzájem.“

A co Ty? Už jsi obětoval svoje problémy, trápení za někoho? Jsi ratolest napojená na kmen? Nebo jen přihlížíš? Jak píše Orko Vácha: „... čumilů je po cestě dost.“ ■

Marie Šrubařová

Slavím výročí a děkuji vám všem za přijetí

Milí přátelé, bratři a sestry v Kristu. Letos v květnu uplynulo 10 let od chvíle, kdy mně moje dlouholetá kamarádka, budoucí kmotra, svědčila o Pánu Ježíši, já jsem ho přijala a začala chodit mezi vás do kostela.

Rozhodla jsem se, že Bohu i vám musím poděkovat. Velké díky patří Marušce Ballošové za její dobrotu a lásku, s jakou mě při všem svém vytížení doprovázela. Z celého srdce děkuji otci Josefu Zelinkovi, který mě připravoval na křest a další svátosti. Děkuji svému manželu Františkovi a

dětem. Neměli to se mnou v začátcích jednoduché.

Díky též patří Marušce Juráňové za pozvání mezi lektory a povzbuzení k odvaze. Paní Kvasnicové díky za pozvání do sboru a její: Já mám času dost, já si počkám. Moc děkuji panu kostelníku Janečkovi za jeho humor, je super.

Děkuji moc také Tobě, otče Pavle, za Tvoji trpělivost, kterou s námi máš i v této těžké době. Těším se na další dobrodružství s vámi, a hlavně s Pánem Ježíšem. ■

Zdena Daňková

Vstupenky do kostela – nevidaná věc

Do pořadatelské služby, která po několik měsíců vybírala u vchodu do kostela vstupenky, se zapojila řada lidí. Našli si v ní své místo, pomohli farnosti, byla to pro ně zcela nová zkušenost a zažili při ní řadu příhod. Přinášíme jejich postřehy, zkušenosti a zamýšlení. Začtete se do nich.

- Když byly první vstupenky (ještě šatnové bločky), někteří lidé je u vstupu nemohli najednou najít. Jedna stará paní prohlédla kapsy, peněženku a nakonec lístek našla v brýlích. Nezapomenu na hrůzu v jejich očích, že ji nepustíme do kostela.
- Pořadatele při mši jsem dělala vícekrát, ale k mému překvapení jen asi jednou přišli všichni farníci, kteří dostali vstupenky. Někdy nám zůstalo i 11 volných míst. Proč za sebe neposlali někoho jiného, nebo vstupenku nevrátili?
- Během mše přišel bezdomovec a domáhal se nějaké práce, aby si prý mohl vydělat. Nemohla jsem ho z kostela dostat ven.
- Služba u vchodu byla pro mě příležitostí, jak poznat lidi z jiné mše svaté, než na kterou nejčastěji chodím. Viděla jsem lidi, kteří přišli do naší farnosti noví, a snažila jsem se jim ukázat, že přišli do dobré společnosti.
- Předě mši to byl někdy frkot, ale když jsem viděla, že se všichni usadili na správná místa a mše mohla začít, měla jsem pocit dobře vykonané práce. Naopak mě srdce bolelo, když jsem někoho musela odmítnout, protože v kostele nebylo místo.
- Dvě známé z jiných farností mně řekly, že u nich v kostele se žádné vstupenky nerozdávají a každý, kdo přijde, může zůstat. Byla jsem z toho nemile překvapená. Často se při mši v přímlovkách modlíme za ukončení pandemie (a domnívala jsem se, že se tak modlí ve všech farnostech) a na druhé straně je tak rozdílný přístup k dodržování vládních nařízení.
- Myslím si, že pandemie některé členy farnosti hodně změnila k pohodlnosti. Možná že některým ani nevádí, že se s Pánem Ježíšem setkávali jen prostřednictvím médií. ■

Vstupenky kontra růženec

Je 4. neděle adventní a opět snížili počet návštěvníků kostela. Sedíme před ranní mší na židličkách vzadu u sloupu, v kostele zní slova růžence, služba u vchodu organizuje příchozí, zmatené novými opatřeními. A do růžence pronikají pokyny pořadatelů.

- Zdravas Maria milosti plná, Pán s tebou – Sedněte si tam do lavice, tam je místo
- ... pros za nás hříšné, – Počkejte už je plno, jediné dolů.
- Zdravas Maria milosti plná, Pán s tebou – Kam jdete? Musíte počkat.
- ... požehnaný plod života tvého – Ne, nejde to, už je plno a vás je pět.
- Zdráva Maria milosti plná, Pán s tebou – Vy jste rodina? Aha, to musíte do suterénu.
- ... požehnaná jsi mezi ženami, – Já vím, že chodíte pomalu, ale kostel je už obsazený.
- ... pros za nás hříšné – Kdože to nařídil? Pan farář
- ... nyní i v hodinu smrti naší – Tak ostatní můžete nahoru na kůr – ... amen.
- Zdráva Maria milosti plná, – Tady nemůžete stát, prosím vás, neshlukujte se
- Svatá Maria, matko Boží – Vy mě vůbec neposloucháte. Když už ta mše konečně začne? Cinkne zvonek. Kněz vychází ze sakristie a mše skutečně začíná. Pán s námi. ■

Pavel Ludvík

FARNÍ OBČASNÍK

Vychází při příležitosti církevních svátků. Zodpovídá Římskokatolický farní úřad. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodejné! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů.

Redakční rada: P. Pavel Šupol, Pavel Ludvík. Adresa redakce: nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice, tel. 577 922 337. E-mail: obcasnik@volny.cz, <http://www.farnost.otrokovice.cz>. Autoři textů jsou podepsáni pod příspěvky. Jazyková korektura: Hana Čambalová. Obsahová korektura: Anna Janotová.

Jak se dostat na mši svatou bez vstupenky?

Až do dubna to byla zdánlivě nemožná věc. Nabízela se ale možnost dobrovolně se zapsat do služby u vchodu do kostela.

Za sebe můžu říct, že jsem moc ráda za tuto zkušenost. A co služba obnášela? Přijít o půl hodiny dřív před začátkem mše svaté, kontrolovat vstupenky, stále znovu a trpělivě upozorňovat na dodržování rozestupů, použití dezinfekce či řádné nasazené roušky. Ale také si občas vyslechnout i nějakou nepříjemnou poznámku, obzvláště když někdo přišel na mši pozdě a my už ho do kostela nemohli pustit. A po mši svaté vydezinfikovat lavice. Taková

služba v kostele zabrala klidně i 2 hodiny.

Ostatně si to může každý vyzkoušet i nyní, i když už nejsou vstupenky. Možná je to i náročnější, protože přichází více lidí. Moc děkuji všem, kteří poctivě dodržovali a stále dodržují daná pravidla, protože tím vyjadřují svůj postoj k druhým – svou lásku k bližním.

K dodržování nařízení a pravidel mě napadla Ježíšova slova: „Dávejte, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu.“ Jinými slovy: Dodržujme, co máme dodržovat, ale hlavně dávejme Bohu, co je Boží – svoje srdce. ■

Marta Rafajová

Úsměvné příběhy z málo úsměvné doby

Někde jsem četla, že lék na pesimismus jsou vtípky. A když jsem zaslechla v TV Noe slova otce arcibiskupa Jana Graubnera: „Vtipům se nevyhýbejte,“ rozhodla jsem se podělit o úsměvné příběhy z méně úsměvné doby, kdy jsme měli omezený pohyb jen v rámci okresu.

Při telefonickém hovoru se svým vnoučkem z Prahy jsem si posteskla, že se mně moc stýská. Adámek okamžitě reagoval: „Tak k nám přijed', babičko, s pokladničkou.“ Ztuhla jsem, snad mu nejde jen o peníze. „Proč s pokladničkou?“ „No přece abys měla na pokutu, když budeš přejíždět okresy.“ Zastyděla jsem se nad mou domýšlivostí a podezíravostí. Hned jsem si vzpomněla na slova Písma svatého: „Nebudete-li jako děti (tak čistí, upřímní a bezprostřední), nevejdete do království nebeského.“ (Mt 18,30)

Druhého vtípku s vyslovenou pravdou o Ježíši se dopustila jedna mladá žena, když oznámila knězi, že by přivedla do kostela, jak povídala, jednoho neznaoha. Že by si onen muž rád poslechl libivé zpěvy tamní scholy a možná by navíc ještě něco ze mše svaté pochopil. „Nee, nemá vstupenku a nestálo by to za 3 miliony pokuty,“ namítl kněz. Paní se ale nedala a

odpověděla: „Ale Pán Ježíš za to stojí! A na pokutu bychom se složili“. Zatímco schola vybuchla smíchy, pan farář rozpačitě mlčel. Jistě to pověděla na odlehčení situace, protože respektovala nařízení a dané pokyny, ale i tak. Kněží to nemají vůbec lehké a mnozí jim to ještě ztěžujeme.

Tímto bych ráda poděkovala našemu panu faráři, který dbal na dodržování striktních pokynů, sám připravoval a rozdával vstupenky na mši. Upřímný dík též za jeho neúnavnou duchovní službu, za přípravu videoklipových křížových cest s hlubokými myšlenkami i cestu světla a ostatní aktivity. Dokonale tak naplnil slova Písma svatého: „Dávejte tedy, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu.“ (Mt 22,21) Ježíš nám totiž tímto výrokem jasně ukázal, že máme dodržovat jak Boží, tak i světské zákony. Člověk má plně respektovat světské instituce a plnit z toho plynoucí povinnosti – v tomto případě nutné omezení účasti na mši, používání respirátorů a ochranných pomůcek. O to víc jsme měli možnost se zaměřit na duchovní oblast, neboť vnitřní svobodu nám nemůže nikdo nikdy zakázat ani omezit. ■

Miloslava Zlatušková

25 let života s Charitou

Charita Otrokovice si v letošním roce připomíná 30 let od svého vzniku. V titulku ale opravdu není chyba. Na léta působení této organizace vzpomíná v rozhovoru náš farník Petr Mikulášek, který je pracovníkem Charity už 25 let. Nejprve pracoval v humanitárním skladu, poté přešel do pečovatelské služby a nyní uklízí v Charitním domově.

Jako pečovatel jste působil mnoho let. Tato služba je ale určitě doménou žen. Jak moc se v ní uplatňují muži?

Jen v menší míře. Většinou se služby poskytují ženám a stává se, že ženy odmítají pečovatele-muže kvůli hygieně, intimitě. Mně se to stalo také, například na nějakou hygienu nebo koupání musela zaskočit kolegyně. Ale z větší části jsem tam chodil a ty ženy mě přijímaly. Měly k tomu i hezké komentáře typu „Ty se na nás musíš dívat. My vypadáme, že?“ Já jsem jim ale odpovídal slovy: „Já to tak neberu, přišel jsem vám posloužit“. Byly si vědomy, že já jako mladý vidím jejich staré tělo, a myslely si, že to pro mě musí být šok. Ale já to bral opravdu jako službu. Když jim jejich zdravotní stav už neumožňuje dojít na toaletu, tak já jsem ten, kdo jim musí posloužit. Člověk si na to zvykne. Nedá si zvyknout na lidské utrpení, ale zvyknete si, že někomu posloužíte tím, že ho přebalíte.

Co vám na to říkali vaši vrstevníci?

Často si neuměli mou práci představit, ale cítil jsem jejich skutečný zájem, ne však proto, aby mě pak shazovali. Někteří mi řekli, že by to dělat nemohli. Myslím si, že každý z nás měl někdy v životě angínu nebo chřipku a potřeboval něčí pomoc. V každém je nějak vepsána úcta k člověku, který se stará o druhé, poskytuje jim péči, a každý z nás ji čas od času potřebuje. Ale slyšel jsem i o případech, kdy se okolí o pečovateli a jeho práci vyjadřovalo hanli-

vě. Osobně jsem se tím ale nesetkal.

Byly některé vaše zážitky natolik silné, že ve vás zůstávají i po mnoha letech?

Měli jsme v péči dva nevidomé a to nám hodně ukázalo jejich svět. Já jsem navíc měl možnost s nimi jet na výlet na dvoukole – nevidomý seděl za mnou a já jsem řídil. To byl zážitek! Nebo jsem s nimi šplhal po velkém srázu, abychom se dostali k hradu na kopci. Dalším zážitkem je vděčnost klientů. Bývá opravdu velká – od nich, nebo od jejich rodiny, a to i po dlouhé době. Vídávám se s paní, která na péči o její rodinné příslušníky stále vzpomíná, i když je to už 15 let.

Společnost hrubne, přibývá v ní sebestřednosti, neústupnosti, bezohlednosti. Je tento trend vidět i u vašich klientů?

V roce 2006 začal platit zákon o sociálních službách, podle kterého má každý potřebný člověk nárok na příspěvek na péči. Lidé najednou dostali nějakou částku, někdy i vysokou, a to je změnilo. Stalo se mi i to, že jeden člověk dostal příspěvek, a čím větší byl, tím víc nás hlídal a tím víc byl na nás nepříjemný. Viděl, že si část těch peněz může nechat pro sebe, my jsme mu tu částku vlastně odčerpávali a dostávali jsme se i do konfliktů.

Není to v rozporu s původním posláním Charity pomáhat bližnímu z lásky, když dostáváte za práci zaplacené?

Slovo charita skutečně může vyvolat dojem, že se pomáhá zdarma. My pak ale k člověku přijdeme a chceme za to peníze, takže se u něho může objevit jakési podezírání, jestli děláme vše, jak máme, jestli si nevezmeme víc peněz, než nám náleží. Na toto jsme naráželi a narážíme dosud. Když pečovatelská služba začínala, stál úkon 1 Kč. A bylo to zneužívané, ztrácel se z toho řád, takže je dobré, že se služby platí.

V čem vidíte odlišnost Charity od jiných poskytovatelů sociálních služeb?

V otrokovické Charitě jsme nabízeli například služby, které nikdo jiný nechtěl poskytnout, třeba péči ve večerních hodinách. Nebo člověk potřeboval 3x za rok odvézt na polikliniku a pak ještě k jiné lékařce a do lékárny. Mohl jet sanitkou, ale ti mu nechtěli dělat doprovod. My jsme ho tedy vzali na vozíku a zvládli jsme to všechno. Vždycky je to ale placené a musíme poskytovat jen schválenou službu. Byli někteří uživatelé, kteří chtěli takovou službu brzy ráno, kdy zdravotní sestra nemůže, některé organizace ji tak časné neposkytnou, žádná pečovatelka nebude ochotna přijít v 6:30. U nás ano. My jsme tohle udělali. Mně se jeví, že naši předností je větší ochota a vstřícnost. Charita má i širší záběr služeb, i když se to v každém městě může lišit. Takový Český červený kříž je zaměřen pouze na zdravotní a ošetrovatelskou službu.

Jak se projevuje ve vašich službách, že jste křesťanská organizace?

Kromě vlastní péče nabízíme i duchovní službu. Každý zaměstnanec i klient se může zúčastnit exercicií, vyhledat pomoc pastoračního pracovníka, promluvit si s ním, zajistíme mu návštěvu kněze. Ohled na spirituální stránku člověka se dnes ale začíná projevovat v každé organizaci, bez toho to nejde. Mezi klienty sociálních služeb je řada věřících, kteří toto oceňují, ale jsou i nevěřící, kteří zvednou telefon a kontaktují kněze ve farnosti, nebo jim s tím pomohou věřící zaměstnanci. Skuteční ateisté neexistují, v každém člověku je nějaká víra v něco nad námi a to se promítá do sociálních služeb. Mám osobní zkušenost s pracovníky, kteří nejsou věřící, ale řeknou mně: Ta paní si chtěla se mnou promluvit o duchovních věcech, ale já o tom nic nevím, co jí mám říct? Nevěřící pracovníci se začínou ptát těch věřících a vznikne určitá komunikace. Je to jak u církevních organizací, tak i u ostatních.

Když klienti vědí, že jste věřící, mají snahu se s vámi bavit o víře a Bohu?

Moc ne. Jsou zvyklí, že mají bohoslužby, že mohou kontaktovat kněze, pastoračního pracovníka, mohou přistupovat ke svátostem, mají i možnost při vycházce navštívit kostel. Nejsou prostě odloučeni od víry, takže nemají potřebu ji se mnou nějak sdílet. Jen občas si někdo chce promluvit.

A co zaměstnanci? Většina z nich je nevěřících.

Práce s klienty na Domově pro seniory je dost vyčerpávající, i fyzicky, takže zaměstnanci se obvykle baví o běžných věcech, často jsou to odlehčené debaty, protože potřebují vypnout. Stává se i to, že zaměstnanec úplně vyhoří a musí odejít.

Vy v Charitě pracujete 25 let, co děláte pro to, abyste nevyhořel?

Změním profesi. Proto jsem třeba odešel z pečovatelské služby, i když tam byly i jiné důvody, a ukládám na Domově pro seniory.

Co vám práce Charitě dává, proč jste tam tak dlouho?

Je to práce s člověkem. Není to ale běžná práce, je to služba a to mě naplňuje. Je to prostě jiná práce, nepracujete s hmotou, ale s člověkem.

Jak Charitě mohou v jejím úsilí pomoci lidé ve farnosti?

Určitě se mohou nabídnout jako dobrovolníci, buď přes Maltéžskou pomoc, co sídlí v budově fary, nebo i přímo přes vedoucí pracovníky Charity. Potřebujeme jak občasné dobrovolníky, třeba na sezónní mytí oken, tak dlouhodobé, kteří by s klientem šli na procházku, nebo si s ním něco přečetli. Jsme vděční za modlitbu za charitní dílo, i za dary. Z nich se dají pořídit třeba nákupy pomůcek. Stačí kontaktovat vedoucí služeb. ■

Rozhovor připravil Pavel Ludvík